

Zdeněk Volný - Bílí jestřábi věčnosti

Alex si nebyl jistý, zda neprocitl v ráji.

Kam oko dohlédlo, táhla se zeleň divokého lesa, na jižní straně ohraničená bělavou čarou mořského přílivu a na opačné oslnivou bělostí věčného sněhu a ledu, pokrývajících vrcholky horských velikánů. Modravé ranní paprsky se odrážely s takovou silou, až ho donutily zavřít oči. Jaká tajemství horstva skrývala, netušil. Rozhodl se přistát okamžitě, ušetřit aspoň posledních pár kapek paliva.

V kabině záchranného člunu panovalo průzračné ticho. Obrazovkou palubního počítače přebíhaly údaje automatického průzkumu.

Složení atmosféry se zdálo ideální. Stejně jako obloha, úžasně letně modravá od obzoru k obzoru, nezašpiněná jediným mráčkem. Až kdesi daleko nad oceánem táhl se šedavý pruh splývající s tmavší barvou moře.

V hodnocení se však neskrýval jen pohled romantika. Alex naopak pohlížel tentokrát na nový svět téměř čistě prakticky, jak jen dokázal.

V nádržích záchranného modulu nezbývalo totiž už dost paliva, aby odsud ještě někdy odstartoval.

Bezděky se mu připomněla Ariadna, její vysoká štíhlá postava, její drobné prsy s temnými hroty, smaragdy, které jí plály v očích i za noci. Když se s ní rozloučil, probil se v nepatrné skořápce záchranného modulu skorem až k hlavní trase kyvadlové dopravy mezi Dawsonem a Port 300 Light Years, kde by ho nepochybně objevila a vzala na palubu první z proplouvajících nákladních lodí.

Skorem až... Když uvěřil, že se mu konečně přestala lepit smůla na paty, přitáhlo si ho tohle obrovité modravé slunce, jež mu nyní žhnulo nad hlavou, jako zavátý suchý list.

Alexe vůbec nezajímalo, jak je označené v hvězdnatém katalogu. I kdyby zlatým písmem...

Přestože se ocitl na prahu ráje...

Z okénka těsné kabiny, s níž se poprvé seznámil, když vzbudil hněv Poseidonův a ostrakizovaný musel opustit palubu kliperu Těžká Barbora, pozoroval tvary listoví stromů ve svahu. Bílé, zlaté i barevné květy se zdály jako odlité z cukru, z vosku, jiné připomínaly leskem kov. Plošinu, na jejímž konci se Alexovi podařilo přistát, pokrývala místní tráva: silné stonky se zlatými chocholy. Jen fauna scházela, ale nebylo divu. Před hromy a blesky klesajícího modulu jistě uprchlo všechno, co mělo nohy či křídla, na míle daleko.

Na prahu ráje... Jenže zkušenost ho již až příliš dobře poučila o zrádnosti smyslů. Stiskl příkaz a rychlotiskárna vyhrllila nashromážděné údaje.

Promítl si na obrazovce několik počítačem zpracovaných snímků. Vysoká skála přímo nad mořem skutečně připomínala Poseidonův trojzubec. Znovu ho zamrazilo v zádech. Následoval prales stoupající do hor a připomínající jasně zelený přehoz, rozervaný hlubokými stržemi a kaňony. Místy se svah srovnával do plošin podobných té, na níž přistál sám. A tady...

Nemohl se mylit. Poručil počítači, aby udělal výřez, zvětšil ho a vytiskl.

Planeta, kterou si vybral na dožití, připomínala Eden před Adamem. Nikde ani stopy po díle inteligentních bytostí, jen modř, zeleň a šedí skal, žádná města s mrakodrapy, žádný bar ve tvaru kotvy. Jenže o nevelkém objektu na snímku se pochybovat nedalo.

Uprostřed hustého pralesa trčela kosmická loď. Tedy člun, typizovaný záchranný člun zavedený v celé Kosmické flotile, naprosto totožný s tím, v němž si teď lámal hlavu.

Kdo? Proč? Nebezpečí?

Komputer tvrdil, že od druhého záchranného člunu dělí Alexe jedenáct kilometrů čtyři sta metrů s chybou dvě stě padesát metrů.

Jedenáct a půl kilometru. Nebylo nač čekat. Vypnul všechny spotřebiče, co se daly, aby šetřil články, natáhl na sebe bílou kombinézu Kosmické flotily a vystoupil do plného ranního slunce.

Květy se pod ním rozvily do krásy, často byly větší než spojené dlaně a jejich barvy i tvary omračovaly. Vracela se i vyplašená zvěř, na pokraji mýtiny se čepýřil pták připomínající zlatého bažanta.

Přesto Alexe neopouštěla nejistota. Přeběhl volné prostranství k prvním stromům a zcela mimoděk přivoněl k jednomu z rudých květů. Vydával sladké, omamné aroma, člověku se z něj až zatočila hlava. Zatoužil znovu přičichnout, ale namísto toho se přitiskl ke kmeni. S lomozem a praskotem větví se přehnal kolem šedý či hnědavý čtvernožec. Proběhl tak rychle, že by ho nezachytily ani laserové oči univerzálního robota RU-7, kterému v celé flotile nikdo neřekl jinak než Sam a s nímž Alex mazal celé dny poker ve vylidněném kliperu Těžká Barbora poté, co loď přepadly kosmické pirai.

Alex namířil buzolu podle údajů palubního počítače a pomyslel si, že zpáteční cesta - pokud na ni kdy vstoupí - bude horší. Svah klesal k moři, v jeho místě dělalo převýšení už dobrých sedm, osm set metrů. Avšak ani sestup nebyl snadný, přelézal balvany, přidržoval se vzdušných kořenů a brodil se potoky, které mu mizely pod nohama v hučících vodopádech.

Větrík k němu přivál podivnou směsí zvuků. Stoupala od moře a bůh ví proč mu připomněla prastarý film, ve výrazných barvách zachycující hon na lišku: rezavé zvíře pronásledovala smečka rozvášněných skvrnitých chrtů a lovci v ostře červených kabátcích hnali se za nimi na koních, ze všech stran se nesl zuřivý štěkot, halas, dusot kopyt a troubení.

Alex se přikrčil za šedavou skálu, připomínající vápenec.

Skutečně, korytem potoka, který se řítí svahem v kaskádě zvonivých vodopádů, šplhalo zvíře. Hodně podivné zvíře, oděné do hnědé kůže, jejíž švy povolovaly, zvíře se čtyřmi končetinami. Dvěma dolními odkopávalo štěkající a divoce vrčící ohaře, kteří se po něm sáпали.

Byl mladý a obratný, proto smečce stále unikal. Šplhal nyní jedním z vodopádů, proud křišťálové vody ho zasáhl do ramene a téměř ho smetl z padesátimetrové výše. Zakolísání využil nejbližší pes, se zavrčením se vrhl vpřed a pokusil se mladíkovi zahryznout do lýtky.

Pronásledovaný ho popadl oběma rukama za krk a oderval i s celým pruhem hnědé kožešiny. Objevila se krev. Zvíře s bezmocně rozhozenými tlapami opsalo oblouk a se žuchnutím, jemuž předcházelo úzkostné zakviknutí, zmizelo v houští na úpatí svahu.

Zároveň Alex zaznamenal lovce. Rozběhli se rovněž kaňonem vzhůru, někteří šplhali přímo vodopádem. Lovci měli na sobě krátké, bílé oděny připomínající tuniky, ve tvářích se pomazali silnou vrstvou běloby či bílé hlínky. Okolo pasu měli většinou kožené řemeny s toulci.

Mladík se konečně vydrápal kaňonem nahoru: přímo proti němu se vyřítily bílí ohaři - druhý, třetí - a vrhli se na něho se zběsilým štěkotem.

Těla vytvořila nepřehledný chumel plný vrčení a divokých zvuků. Vytryskl výkřik překypující lidskou bolestí a opálené tělo, pokryté už namísto kožešin krvavými šrámy, zmizelo nadobro v klubku zdivočelých zvířat. Přiběhly první bílé tuniky a lesklými, jakoby bronzovými dvoubřitovými sekyrkami se snažily psy rozehnat, jenže ti chňapali i po lovcích.

Alex zůstal jako očarováný, neschopen pohybu, s jedinou myšlenkou v hlavě: okamžitě uprchnout, dokud je snad ještě čas. Z kataleptického stavu ho probralo kvílivé zavytí. Jeden z ohařů, srst stále ještě divoce zježenou, zvedl tesáky k obloze a zanotoval krutou a zároveň tesknou píseň pronásledování a vítězství, píseň štvanic a tesáků a jakési hluboké prázdnoty. Jako by to byl signál i pro ostatní, bílé tuniky se jedna po druhé zvedaly a rozhlížely se oslněnými, nechápajícíma očima.

Většině se bílá hlinka z tváří setřela, nahradila ji temná barva zasychající krve. Stejně temné skvrny lpěly na tunikách.

Pronásledovaný, jediný muž mezi nimi, zmizel. Na místě, kde ho Alex spatřil naposledy, leželi dva bílí ohaři s přeraženým vazem, s vyvrácenými hlavami. Vedle nich bíle probleskovalo pár kostí, jiné psi roztahali po okolním lese.

Kruh kolem Alexe se užil. Obličje, planoucí ještě před několika okamžiky vášní, tvářily se však nyní spíš zaraženě. Dokonce jako by lovkyně rády uprchly, nebýt štíhlé vysoké ženy či dívky v tunice roztržené od spodního lemu až do pasu. Její vlasy připomínaly barvou dvoubřitou bronzovou sekyrku, na pravém spánku byly spečené krví.

Několik žen nejistě gestikulovalo - bílá barva jeho kombinézy nesla zřejmě jakýsi zvláštní význam. Obrátil se k nim.

"Sestoupil jsem z nebe," ukázal a doprovodil spisovnou kosmičtinou. Samozřejmě nepočítal, že mu porozumí, ale věřil na odzbrojující účinek klidných slov. "Nejsem váš nepřítel."

Za zády mu zapraskala větvička. Než se stačil ohlédnout, zatmělo se mu před očima a palčivé paprsky bolesti vystřelily mu do celého těla jako dlouhé jehlice.

Procitl stejně náhle, jako se do bezvědomí propadl. Hlava mu třesla. Nechápal, kde se nalézá, věděl jen tolik, že ho obklopuje černočerná, uhlová temnota.

Po chvíli se mu udělalo lépe. Pokusil se zvednout paži, ale nezdařilo se mu to. Aha, připoutali ho k čemusi - ke kůlu, cítil ho v zádech. Tma jako by se nepatrně rozestoupila. Obrátil pohled vzhůru. Širokým otvorem ve střeše jeho vězení prosakovalo k němu dolů úchvatné nebe, stříbrné popraškem hvězd.

Vzápětí postřehl, že svět kolem něho zdaleka není bez života. Jako pingpongové míčky míhaly se na podlaze světlé skvrnky. Co to bylo?

Rozbřesk se zrodil jako šedavý popel přimísený do tmy. S jeho prvním úderem připlazil se ohromný, snad třímetrový had, který s hedvábným zašustěním proklouzl po kamenné podlaze několikrát sem a tam. Bílé míčky myšek před ním prchaly. Had byl úžasně vybarvený, na trojúhelníkové hlavě nesl stříbrnou korunu a po celém těle měl pruhy a skvrny mrazivých kovových barev, dosud přitlumených předjitřím šerem.

Tma se rozestupovala jako dým rozvátý ranním vánkem od moře a před Alexem náhle vyvstal démon se širokým nosem a pokleslými koutky úst, s očima pohlízejícíma na člověka s lhostejným odporem. A hned vedle něho jiný reliéf - ptačí muž s ostrým zobákem vyčnívajícím namísto rtů, hadí muž provázený esovitě vztyčenými, rozšířenými krky jakoby kober, ženský démon s mohutnými kulatými prsy pod náhrdelníkem z ostrých, zakřivených tesáků, provázený nebeskými tanečnicemi v sukních z trav visících přes boky.

Jeden mytologický výjev vedle druhého pokrýval stěny svatyně. Tváře vyzařovaly hrůzu i klid, nesmiřitelnost stejně jako dobrotu a laskavost - nebo to byla potměšilost? Po jeho pravé ruce se zvedal jakýsi oltář opět s dokonalými, divokými kamennými reliéfy, a na něm...

Alexovi oslnivě vybuchlo v očích. Paprsek se mu zavrtil hluboko do mozku a donutil ho okamžitě odvrátit pohled. Šok, že ho zasáhla laserová zbraň, vzápětí vyprchal. To by už rozhodně o ničem neuvažoval, uvědomil si s uspokojením. A kde by divoši s bronzovými sekyrkami takovou techniku sebrali?

Jenže co cizí záchranný modul, k němuž nedorazil?

Ne, to na oltáři bylo velké a zlaté. Jako... lidská hlava.

Do naprostého ticha zaskřípěly kroky. Blížily se směrem, odkud Alexe zasáhl oslepující paprsek, a proto neměl odvahu pohlédnout tam znovu. Kdyby si tak mohl zastínit oči dlaní, jenže kožené řemínky byly spolehlivější než gilotina.

"Ó Čchane!" rozlehl se do ticha

stařecký hlas. "Slyšíš mě, Čchane? Obracím se na tebe ve svatou chvíli Prvního paprsku."

Alex ani nedýchal.

"Naslouchám ti, králi," uslyšel odpověď, jež nevycházela z lidských úst. Druhý hlas jako by zformovaly ledové pustiny vesmíru, bez konce pout' pustinou osvětlenou jen mihotavou polární září, nekonečná lidská osamělost na mlžném vrcholu hory.

Nejvíc však Alexe zarazilo, že rozumí.

"Ó mocný Čchane, zajali jsme včera cizince. Prozrad' mi, vševědoucí, kdo to je?"

Hovořili jakýmsi dialektem kosmičtiny. Marně si lámal hlavu, s kým to král rozmlouvá. Kdo je vševědoucí? Opatrně obrátil tvář směrem k paprsku - a znovu pocítil, jak se mu propaluje sítnicí. Okamžitě zase víčka sklopil.

"Je to Anděl posledního soudu."

Čchan tedy nebyl zas tak vševědoucí, a to Alexe trochu uklidnilo. Anebo...? Nejtěžší jsou ty chvíle v životě člověka, kdy začne pochybovat sám o sobě.

"Ale vypadá jako my... Jak s ním máme naložit, Čchane?"

"Obětuj ho, králi, pro větší slávu Čchanu."

Kroky se vzdalovaly, Alexovi však stále zněl v hlavě cizí kosmický hlas.

Pak paprsek pohasl. Opatrně obrátil pohled jeho směrem k oltáři. Na černé kamenné desce stála zlatá či pozlacená lidská hlava, krk vrůstal rovnou do černi. Tohle je Čchan? Náhle si připomněl obrázek nočního nebe plného hvězd: ve svatou chvíli Prvního paprsku se sluneční jas odráží od zlatého povrchu přímo směrem k obětišti - a možná i na jiná místa. Ne, žádná magie.

Jenže co hlas?

Z úvah ho vytrhly nové kroky. Tentokrát mířily přímo k němu. Předstoupil nahněvaný strážce ve zvalené, kdysi bílé tunice. Ve tváři mu zbývalo jen levé oko, přes pravou část obličeje se táhla zacelená jizva, překračující prázdný zarudlý důlek.

Voják vytrhl z kožené pochvy zbraň, cosi mezi dlouhou dýkou a bronzovým mečíkem, a rozmáchl se.

Alex se mimoděk zasmítl v poutech.

Strážci přelétl po zdeformovaných rtech úsměšek a dvěma ranami pruhy kůže přet'al.

Alex vykročil, avšak nohy ho

neunesly. Stačil se zachytit vyhlazeného dřevěného kůlu, k němuž byl připoutaný. Odkrvené končetiny přicházely k sobě jen pozvolna a s ostrou bolestí, prsty na nohou pálily jako v ohni.

Když se mu ulevilo, rozhlédl se. Kůl byl zasazený do kamene, do našedlého kvádru nad úrovní chrámové podlahy, který se zdál vytesaný dodatečně. Vyhroubené žlábků, jež odváděly krev obětí, zanesly spečené červenohnědé povlaky. Mapy a skvrny se rozlézaly všude kolem.

Strážce mu podal látku, děravou tuniku. Bílou ochrannou kombinézu z něho stáhli, když o sobě nevěděl. Nabídl mu i jídlo, kus čehosi, co připomínalo větší krysu, a Alex byl rád, že to zvíře nezná. I když uvážil, že dostal pokrm z čeledníku a ne výslužku z hostiny, společnost, která nepohrdla takovou stravou, sotva slavila velké lovecké či hospodářské úspěchy.

Pak mu gestem naznačil, aby šel za ním. Byl němý?

Alex ho poslušně, ještě trochu zdřevěněle následoval. Strážce se zastavil před otvorem v kamenné stěně chrámu.

Před jejich pohledy se rozkládalo poměrně rozlehlé atrium, tvořené chrámem a dalšími budovami, jež na něj přímo navazovaly. Temné kouty v rozích svatyně, které měl za výklenky, patřily ve skutečnosti ústím chodeb do kolmých křídel.

Uprostřed atria vrhala zlatavé odlesky roztržitá vodní hladina. Ženu, která se koupala, okamžitě poznal podle bronzové barvy jejích vlasů - včera se hnala štvanici v čele, a obrátila váhající ženy proti němu. Kolem pramene tančily její družky s květinami ve vlasech. V rukou svíraly větvičky,

otrhávaly drobné listí podobné dubu a zasypávaly jím vodní hladinu. Tančily do rytmu kvílivé, jakoby orientální melodie, kterou vyhazovaly na nevelkých strunných nástrojích tři dívky klečící přímo nad hladinou.

Královna zvolna zamířila ke břehu a voda odhalovala její rovná ramena, pokrytá lesknoucími se krůpějemi a několika zelenými lístky, jež se jí přilepily na mladou, do bronzova opálenou pokožku. Odhalila protáhlá opálená ňadra, zakončená vystouplými bradavkami vydrážděnými stykem s chladnou ranní vodou.

Zdála se o něco vyšší než dívky, které se kolem ní na břehu shromáždily. Měla dlouhé štíhlé nohy a pod plochým břichem tmavý klín, z chloupků stále odkapávala voda a třpytivě stékala po stehnech, obsypaných drobnou husí kůží.

Dvě z dívek přiskočily a kolem štíhlého pasu jí sepnuly jakousi sukénku z květů a z travin.

Královna zvedla hrdou hlavu.

Alex pocítil nad loktem stisk.

"Pryč!" naznačoval mu jednooký strážce.

Zamířili do jedné z temných chodeb. Bolest a strnulost už z Alexe vyvála. Vzduch tu čpěl vlhce a nakysle. Neurazili však ani padesát kroků, když se odkudsi vynořil mohutný nazrzlý ozbrojenec, dobře o hlavu vyšší než Alexův strážce, v tunice a se stejnou pochvou na koženém opasku.

Voják uctivě sklonil čelo.

Obr postrčil Alexe kupředu, vytáhl mečík a naplocho jím ho přetáhl přes záda, až se Alex zapotácel. Beze slova ho hnál před sebou, chodba se stále utápěla v šeru a z kamene sálala tíseň. Tu a tam míjeli ústí jiných chodeb a různá schodiště. Konečně ho obr zastavil, před dveřmi po jejichž obou stranách stála stráž s mečíky. Postrčil Alexe dovnitř.

Čadivé světlo loučí se mihotalo asi na tuctu tváří. Muži - žádná žena mezi nimi neseseděla - lemovali podlouhlý stůl a v jeho čele se hrbil král, hlavu s řídkými, prošedivělými vlasy skloněnou nad stolní deskou z hrubě otesaného dřeva.

"Králi Ansere," oslovil ho obr hlasitě, "vrchní velitel Ceng žádá o audienci."

Král zvedl zraky.

"Na tvůj příkaz jsem ho přivedl," zaduněl Ceng.

Rozhostilo se mlčení.

Alex stál před radou starších. Hleděl do vráscitých tváří, zahnědlých věkem a ostrým modrým sluncem.

Stařec po Alexově pravici se rozkašlal, ale když si otřel ústa hřbetem ruky, znovu vdechl dým ze svitku jakýchsi sušených listů.

V některých očích probleskla jiskérka zájmu, když se obrátily proti Alexovi, jiné zůstaly temnělé, prázdné, dávající najevo, že zajatec neznamená pro ně nic víc než list zmuchlaného papíru, který kdosi přehodil přes plot do jejich zahrady, a že je vůbec nezajímá vzkaz, jenž list možná nese. A hleděly i nepřátelsky: Alex byl tříska, kterou třeba rychle vytáhnout, aby se dlaň nepodebrala.

"To je on?" prolomil mlčení Alexovi již známý hlas. "Dobře, Cengu," zvedl král vysoké čelo.

"Králi," rozhodl se Alex využít okamžiku, ale prudká bolest v zádech mu zase vzala slovo.

"Jak se opovažuješ!" zašeptal vrchní velitel Ceng, až zvířil plameny loučí.

Král zkoumal Alexe pohledem. "Co to znamená: Anděl posledního soudu?" zeptal se nečekaně.

Nyní hleděli na Alexe všichni do jednoho. Za zády slyšel sípavý dech velitele Cenga a připomněl se mu nelidský hlas rozléhající se v chladných, jítřních prostorách chrámu.

"Mluv!" opět ho naplocho zasáhla čepel Cengova mečíku, tentokrát však téměř s citem.

Horečně uvažoval: co vědí ti okolo stolu?

"Anděl posledního soudu... je mocná bytost, která sestoupila z nebe, aby lidem oznámila konec trvání hmotného světa. Je to boží posel." S božími posly by se mělo zacházet aspoň jako s vajíčky, pomyslel si. "Ano, jsem Anděl posledního soudu, ale nemějte ze mě strach. Nepřišel jsem zvěstovat zánik vašeho světa. Byl jsem seslán, abych našel anděla, který k vám sestoupil přede mnou. Společně pak vstoupíme na svůj ohnivý blesk a vzneseme se zpátky na nebesa."

Byl na sebe hrdý, že dokázal tak stručně a jasně vyložit svou strategii.

Ticho narušovalo jen praskání loučí. Z mlčení Alex uhodl, že se přece jen někde dopustil chyby.

"Nemluvíš pravdu," oslovil ho mužík po králově pravici, prohlízející si Alexe s výrazem vychytralého hlodavce. "Jedině Čchan má takovou moc. A žádné jiné božstvo. A Čchan nechce, aby ses vracel na nebesa. A přeje si ochutnat tvoji krev."

"Co když přece jenom mluví pravdu?" namítl nečekaně obtloustlý stařík až z kouta, kam světlo loučí dopadalo jen v matných jazycích. "Co potom?"

"Nemohl by se nám ten cizí bůh mstít, kdybychom jeho posla..." přidal jiný.

Od stolní desky se zvedlo několik nevraživých pohledů. Vyjadřovaly výčitku, že někdo zbytečně zpochybňuje jednotný názor.

"Line, ty si dovoluješ pochybovat...?"

"Cizí bůh?!"

"Ale ne, to ne," vychrlil obviněný, až se zakoktal. "Nechápejte mě špatně, prosím vás! Nechtěl jsem říct nic jiného, než že Čchan je neomylný..."

"To víme," ozvalo se káravě.

"...že má naprostou pravdu a že tady toho," zvedl baculatou ručku proti Alexovi, "že tady tomu umožníme, aby svůj život zasvětil..."

"Lin to samozřejmě myslel dobře. Copak někdo z nás neusiluje o větší slávu Čchanu?"

"Když je tak mocný, ať se ten anděl vysvobodí sám," navrhl jakýsi oportunista.

Několik stařešinů přikývlo.

Za okamžik přikývli i ti zbývající. Možná měli jen delší vedení.

"Zemře pro větší slávu Čchanu," zahlaholil vrchní velitel Ceng. "Čchan se potěší pohledem na jeho ještě tepající srdce!"

"Cengu," namítla krysí očka, "nesmíš myslet jenom na sebe."

"Já že myslím jen na sebe?" udeřil se obr sevřenou pěstí do hrudníku. "Copak oběť nepromluví za nás za všechny?"

"Princezna Toym tvrdí, že Čchan nejvíce ocení královský hon."

"Hon je rozhodně zbožnější," prohlásil tloušťák Lin. Potřeboval smýt předchozí provinění, nebo se tak aspoň domníval.

Velitel Ceng však nakročil vpřed se zdviženým mečíkem, jehož bronzová čepel se náhle zdála téměř černá.

"Zajatec patří Čchanu a ne smečce psů!" vykřikl a rozhlédl se tak, aby se pohledem vyhnul králi.

Nikdo neodporoval.

Ceng vystrčil Alexe do přítmní chodby. Oba strážci je doprovázeli, velitel si přece jen nebyl tak jistý.

Ted' už Alex věděl mnohem víc. Snad všechno - kromě toho nejdůležitějšího, co to je Čchan. Zarazilo ho, že představa vlastního obnaženého, zkrvaveného srdce v něm neprobouzí děs. Byl to nakonec rychlejší a méně bolestivý způsob smrti, než prchat a být v některém z kaňonů roztrhaný polodivokou smečkou princezny Toym. Ale že by vůbec neměl strach ze smrti...

Připoutali ho na původní místo, ke kůlu. Kámen zhnědlý krví Alexe chladil do bosých nohou. Sluneční paprsky už dávno dopadaly tak, že mohl bez nesnázi obrátit pohled na Čchan.

Zlatá hlava na černém oltáři se zvedala jen několik kroků od něj. Ať už představovala cokoli, jakékoli tajemství či záhadu, zároveň teď znamenala jeho poslední naději.

Když ho Ceng s dvojicí strážců opustili, Alex se nadechl:

"Ó Čchane!" vyslovil zřetelně. "Slyšíš mě, Čchane?"

Naslouchal vlastnímu hlasu, jak se rozlétl kamennými prostory, narážel do sloupů, do stěn, aby opět ulehl mezi roztříštěnými skvrnami světla, prosakujícího klenbou.

Čchan ho ignoroval. Teď si Alex mohl lámat hlavu, proč ožíval jen v mystický okamžik Prvého paprsku, anebo byl aristokrat a s nikým menším než s královskou výsostí se nebavil? Namísto toho však Alexe upoutaly reliéfy, démon s rozpláclym nosem a s pokleslými koutky, zírající mu přímo do tváře s nenapodobitelným ironickým odporem, hadí bůžek provázený podrážděnými smyčkami svých ochránců, ptačí muž a ženský démon s tesáky okolo krátkého krku a se svými démonickými tanečnicemi v sukních z trav. Ale nešklebili se tu na něho jen bůžkové a démoni, ve vzduchu se vznášeli zubatí draci, sépie vypouštěly oblaka jedu a zejména Alexe upoutal reliéf článkovitého zvířete připomínajícího škorpióna, především dlouhým bodcem či žihadlem, který držel vztyčený v hrozivé poloze. Cítil na sobě jeho žlutý pohled, jako by z něho odsával všechny myšlenky, pocity, všechnu vůli, propadl se do apatie, do polospánku a poslední, co si odnášel do říše zapomnění, byl strach.

S pocitem strachu také procítl.

Stále měl plnou hlavu tíživého snu. Zápasil v něm s pavoukem, ne, se škorpiónem, v poslední chvíli uhýbal před útočícím bodcem, po němž kanula kapka zelenožlutého jedu.

Byl stále naživu.

Ale nebyl sám.

V hustém šeru, jež mezitím prosáklo kamennými zdmi, tyčila se před ním štíhlá postava. Neočekávaně vztáhla ruku a položila mu dlaň na tvář. Neměla na sobě tuniku bílou, nýbrž v jakési tmavé barvě, nejspíš dočervena. Dlaní mu sklouzla na krk a pod rozervanou látku.

Byla to vysoká dívka s vlasy v bronzové barvě zbraní, se zelenýma očima. Ačkoli stále cítil její ruku na těle, druhou vytáhla ze šatů krátkou dýku a pozdvihla ji.

Zbraň však uvízla ve vzduchu.

Za princezninými zády, jako by se zhmotnila z hlubokého šera, se vynořila dívka s tmavými vlasy až do pasu.

"Agamo! Pust', Agamo!" sípala princezna námahou, jenže s rukou za tělem neměla dost síly, aby se ze sevření vymanila.

"Co si to dovoluješ? Chci ho zabít!"

Černovláška jí vykroutila dýku z ruky. "A proč?"

"Přece nechceš, aby se ho zmocnil ten smradlavý hulvát Ceng? Který si nezaslouží nic lepšího, než abych na něho poštvála svoji smečku!"

"Už jsi jich zabila dost. Jenže tenhle nepatří tobě, náleží Čchanu!"

"Nejsem zvyklá, aby mi někdo odporoval!" zasyčela princezna a oči jí plály jako zelenavé ledové ohýnky.

"Rozhodla tak rada."

"Neschopní dědkové! Kdybych před nimi svlékla tuniku, jenom by, chudáci, zavzdychali!" Pokusila se získat zbraň nazpátek, avšak černovláška byla rychlejší.

"I kdybys měla tisíckrát pravdu, jsem velekněžka a navždycky budu Čchanu věrně sloužit! I kdyby mě to mělo stát život!"

"Nechápeš, že ve tvůj Čchan už nikdo nevěří?" nevzdávala se princezna. "Není to snad přímo výsměch: Čchanu, symbolu míru a lásky a hledání nejvyšší pravdy, přinášíme lidské oběti?"

"Princezno!" Velekněžka se chvěla po celém těle jako v zimnici, bílé čelo ostře kontrastovalo s dlouhými vlasy. "Čchan k nám stále promlouvá, ve svaté chvíli Prvního paprsku..."

"Copak vážně nechápeš," opakovala vysoká štíhlá dívka, "oč jde? A co jsou lidské osudy, když vzplane boj o moc? Pavučiny, do kterých se opřela vichřice!" Snížila hlas: "Taky nejsem zvyklá se vzdávat!" Obrátila se na patách a její tmavá tunika se rozplynula.

"Nepřišel jsem, abych škodil," řekl namísto poděkování.

Velekněžka ho nevnímala. "Proč se všichni tolik třesou o svoje nicotné živůtky?" promluvila s očima upřenýma na čepel, po níž ubíhaly poslední paprsky dne, poslední matné odlesky, než se celý svět ponoří do tmy.

"Agamo, procestoval jsem skoro celou Galaxii," povídal Alex hloupě, "nikde to není jinak. Neznám takové místo..."

"Galaxii?" opakovala. Co si asi představovala pod tím slovem? Princezninou dýkou mu přerézala pouta. Na obnaženém rameni cítil její teplý dech, přerývaný úsilím.

Nával krve do končetin bolel stejně jako ráno. I tentokrát se musel opřít o sloup a všechno nechat odeznít.

Pobízela ho: "Honem!"

Dokonce ho vzala za ruku, měla ji jako led, jako zelené oči princezny Toym. Alex se zapotácel.

Když míjeli černý oltář splývající s temnotou, matně vystupující zlato Čchanu netečně podřimovalo, zcela bez života. Připadalo mu neuvěřitelné, že slyšel na vlastní uši, jak soška promluvila.

Kněžka ho vlekla napříč chrámem. Jakmile se přiblížili ústí jedné z chodeb, Alex zaznamenal odlesky narudlého světla třítící se po nerovných stěnách. Zdálo se to vypadalo jako mystická, pekelná záře. V držáku však jen prskala louč, velekněžka Agam ji zvedla a pustila se napřed, po vlhkých kamenných schodech, do podzemí.

Schodiště se vinulo spirálovitě, hrbolaté kameny klouzaly a zábly Alexe do bosých chodidel. Dole potom stály tu a tam louže černé vody. Když je míjeli, rudě a žlutě odrážely světlo v Agamině ruce, prozrazovaly blízkost pramene, z něhož ráno jako nymfa vystoupila princezna Toym.

Agam se náhle zastavila, mimoděk ho chytila za ruku. Chováním dávala najevo, že kdesi poblíž číhá neviditelné nebezpečí.

Dívka se přitiskla ke stěně, jako by chtěla mít krytá záda. A potom se to vynořilo. Úžasné barvy znovu Alexe fascinovaly, stříbrná korunka na trojúhelníkové hlavě, ledová modř a stejně chladná zeleň... Přepadl ho pocit mrazivé krásy, jako když kdysi z výhledu na místě navigátora pozoroval majestátně proplouvající kosmický křižník s plnou výzbrojí, s matně se lesknoucími odražeči a elegantními doutníky střel s anihilačními hlavicemi.

"Vysmála bych se každému," zašeptala kněžka, když je had s hedvábným zašustěním minul, úplně nevšímavě. "Kdo by mi řekl, že jednou budu mít strach z Ta-a-kea. Pokud Ta-a-ke uštkl, vždycky jenom omylem. Zabil velekněžku Jou, když ho krmila posvátnou bílou myší. Zavadil jí zubem o palec... Jenže teď se strašně změnil, poznám na něm, jak je podrážděný a zlostný. Asi věkem."

Alex se po ní ohlédl. "Věkem?"

Kněžka se posmutněle usmála. "Ach, Ta-a-ke je starý jako chrám. Aspoň Jou to vždycky tvrdila. Říkala, že se do něho převtělila duše Š-tea..."

"Převtělila?" Překvapený Alex se propadl do louže černé podzemní vody až po kotníky.

"Abys věděl, Š-te... Tady!"

Otevřela a vstoupila dovnitř první. Nevelkou nízkou místnost, Alex ji v duchu nazval kobkou, osvětlovala louč, napůl vyhořelá. Ne kobka, ale vězení, opravil se: čtyři holé zdi, poblíž jedné z

nich kamenný kvádr, převyšující zhruba o půl metru úroveň podlahy a překrytý leštěným monolitem, černou barvou i opracováním podobným oltáři Čchanu. V bližším koutě napravo pár hadrů. Lože velekněžky?

Agam odložila svou louč do jiného držáku. "Sem, ke Svatému hrobu, nikdo nemá právo vstoupit."

"Jen velekněžka?"

Přikývla, jako děvčátko zaťala zuby do spodního rtu. "Tady jsi v bezpečí."

Ačkoli se krypta zdála sušší než mnohé úseky chodby, ze stěn sálal vlezlý, vlhký chlad. Aby tady přežil, člověk by musel být otužilý jako Eskymák.

"Tady leží... Š-te?" Alex usedl na pruh hrubé látky.

Přikývla téměř nepřítomně. Konečně měl možnost pozorovat víc než jen dlouhé prameny černých vlasů. Oči byly stejně tmavé, symetricky vsazené do malé ploché hlavy s úzkým dlouhým nosem a s tenkými rty.

"Š-te - abys věděl - byl První velekněz. Šťastný člověk," povzdechla, "dosáhl osvětlení. Zahájil stavbu chrámu a sepsal Nesmrtelnou knihu. Abychom všichni dospěli k osvětlení."

Alex uvážil, že nemá co ztratit. "Určitě jsi pochopila, že nejsem žádný Anděl posledního soudu." Okamžitě přikývla, jako by změnu tématu očekávala. "V Nesmrtelné knize o takové bytosti nestojí ani slovo. Nemůže proto existovat. A já vím, proč jsi přišel!"

"Pomůžeš mi?"

Avšak odpovědi se nedočkal, do místnosti vtrhlo několik bílých postav s plápolajícími pochodněmi, s krátkými kopími nebo se známými dvoubřítými sekyrkami, bronzově se lesknoucími v narudlé záři ohně.

"Princezna měla pravdu, že vás najdeme tady," zvedla kopí žena v jejich čele, menší a podsaditá. Ačkoli se kněžka Agam ani nepokusila přehradit jí cestu, odstrčila ji zbraní.

Velekněžce vytrysklo po doteku špičky kopí na obnaženém místě pod klíční kostí několik rudých kapek. Lehce se zakymácela, avšak neustoupila, hleděla ženám vstříc s mírným úsměvem.

Vůdkyně zaváhala. "Myslíš, že mě uhraneš?" povídala zlostně. "Nebo na mě chceš poštvat svého hada? Jestli na mě příště zas zasyčí, přibiju ho k zemi jako žízalu!"

"Víš, že nemáš právo vstoupit na svatou půdu?"

Ramenaté děvče náhle ztratilo sebejistotu. "To si vyříd' s princeznou. Já jenom plním její rozkazy. A ty vstávej!" obrátila se na Alexe. "Naše princezna si s tebou chce promluvit!"

"Poznat pravdu musí každý sám," řekla velekněžka a černé vlasy se jí leskly v záři pochodní.

"Pravdu mají mocní, Agamo."

"Jenže nejmocnější z mocných je Čchan, a ten neměří. Každý sám je si mírou!"

Ženy mlčky vyvedly Alexe z podzemí. Ticho narušilo jen pleskám kročejů v kalužích černé, ledové vody.

"Nechte nás o samotě!" poručila princezna.

Její sídlo na rozdíl od chrámu nezbudovali z kamene, jen ze dřeva spojovaného umně silným proutím. I podlaha byla proutěná, navíc pokrytá zeleným kobercem upleteným z jakýchsi dlouhých, pevných stonků.

"Proč se mě bojíš?"

Ruce měla tentokrát prázdné, na výrazně vykrojených rtech mírný úsměv.

Alex vkročil na koberec, překvapilo ho, jak je jeho zeleň měkká. Cítil na sobě dlouhý princeznin pohled, měřící si díry a špínu na jeho tunice. Rozdíl proti jejímu císařsky rudému odění byl až příliš propastný. Zdála se prosycená příjemnou květinovou vůní a na nadrech měla do látky vetknutý nevidaný květ s nepravidelně tvarovanými okvětními lístky, přecházejícími ze středu od krvavě rudé přes fialovou až po jemnou blankytnou modř. Vypadal jako z pohádky.

Jako z ráje.

"Jde ti o život, Anděli posledního soudu," dokončila obhlídku, avšak její zelené oči výsledek tajily. "Jde ti o život, a velekněžka nemá dost moci, aby tě zachránila."

"A ty, princezno?" otázal se téměř urážlivě.

"Říkají mi Toym. A tobě?"

Pověděl jí to.

"Alex?" Pohodila hlavou s krátkými bronzovými vlasy. "Zvláštní člověk, zvláštní jméno. Ale jako všichni muži se určitě rád napiješ?"

Přešla ke skříňce představující polovinu nábytku v celé místnosti. Tou druhou byl vyřezávaný dřevěný stojan se zbraněmi, s krátkými ostrými kopími a bronzovými dvoubřitými sekyrkami. Židle a stolek scházely. Po Alexově pravé ruce se v mírném nočním vánku, vnikajícím otevřeným oknem, lehce vlnil závěs z hrubého bílého plátna. Skrýval zřejmě princeznino lože.

Když přebíral sklenku, široký kalíšek ze zvláštního těžkého skla, jejich prsty se setkaly.

Nažloutlá tekutina vydávala těžké, sladké květinové aroma.

"Možná mám takovou moc," upila jako první. "Záleží na tom, jestli zkrotím toho barbara Cenga. Zatím nejsme na něho dost silné, a tak mu jen tu a tam uštveme nějakého muže. Ale nemysli si, že Čchan je silnější. Víš, že původně dokonce zakazoval nosit zbraň? Čchan je pro slabochy - a slabochy si život umí pěkně podat."

"Myslíš, že silné lidi ne?"

Odložila sklenici na skříňku a krátce se zasmála. "A jak! Jenže je nepřiměřené, aby se před ním plazili. Král se zavírá v temné komnatě a děsí se všeho, co přijde - Anděla posledního soudu." Opět vzala sklenici z ruky. "Jenže mě nezajímá, odkud ses vzal. Spolu..."

Vytáhla ze šatů pohádkový květ a nabídla ho Alexovi. Látka se pozvolna rozevřela, stonek sloužil jako knoflík.

Bezděky přivoněl jako očarovaný. Prostoupila jím neznámá vůně, silná a krutá a zároveň čistá, podmanivá.

Se stále stejným úsměvem na výrazných rtech nechala princezna sklouznout rudý oděv na zem, až na měkký koberec. Látka postupně odhalovala dlouhý štíhlý krk, opálený dohněda a plynulou křivku přecházející ve stejně zbarvená ramena. Alexe napadlo, že musí být velice mladá.

Vystoupila z tuniky, vzala ho za ruku a přitáhla si ji na tělo. Alex ucítil pod prsty pružnou a měkkou, jemnou pokožku jejího prsu. Měkce hnědé bradavky, jen o odstín temnější než sluncem prosycené tělo, jí ostře vystupovaly a mířily od sebe, přesně tak, jako když vystupovala z rituální koupele. Vklouzly mu do dlaní.

"Musím ti vyprávět pohádku," řekl do bronzových vlasů.

Ozval se zvuk povolujícího plátna jeho vetché špinavé tuniky.

"Před dávnými a dávnými časy, za sedmero bílými a sedmero černými děrami, rozkládala se bohatá, úžasná země, které se říkalo Persie."

Ucítil rty princezny Toym na rameně. Sjel oběma dlaněmi po jejím štíhlém trupu dolů, na vystupující boky.

"Králům se tam říkalo sultáne, ačkoli sotva bývali chytřejší než jiní králové. Ten náš navíc dal popravít každou ženu, které už měl dost. Obvykle mu stačila jedna noc. Au!" tiše vykřikl.

Místo, do něhož Toym zaryla svoje drobné bílé zoubky, nejprve ztratilo všechnu barvu, vzápětí se začalo nalévat krví.

"Bojíš se!"

Znovu pocítil tvrdý dotek zubů na rameni. "Vždycky mě zaráželo, kolik žen si o sobě myslí, že jsou naprosto neodolatelné..."

Cítil, jak se mu zarývají do masa. Z bolesti mu do hlasu proniklo chraplání. "A že se urazí, když..."

"Myslíš si, že ze všeho nejraději mám chlapa," stisk, který mu už vháněl slzy do očí, rázem povolil, "jenže to se mýlíš. Jedna věc mě vzrušuje ještě mnohem víc..."

"A to štvance na člověka."

"A to štvance," opakovala a zelené oči záblý. "Vůbec nejvíc ji vychutnám potmě. Když vidím na krok, jen se slepě ženu za smečkou, abych doběhla včas. Aby zbylo ještě něco na mne."

Sehnula se pro rudou látku, letmo se pousmála a vyrazila z hrdla pronikavý výkřik.

Poblíž zavržaly rychlé kroky.

Sotva bylo nač dál čekat. Alex se několika kroky přenesl přes místnost, přitom lehce odstrčil vrískající princeznu a oknem proskočil do chladné noci.

Dopadl na všechny čtyři, jak nemotorný kocour. Odkudsi se mu vynořila vzpomínka na ledový Port 300 Light Years, jak tehdy unikl před navztekáným Poseidonem jenom v džínové vestě od Dariny. Kde je asi konec toho Marřana, co se s ním tehdy přátelil?

Potřeboval se zorientovat. Přímo před ním tyčila se proti obloze poprášené stříbrnou drtí hvězd silueta kamenného chrámu, skrývajících tajemný Čchan, hada Ta-a-kea a Svatý hrob - a možná mnohem více tajemství. Po stranách prostranství, jakéhosi náměstí, vyrůstaly dřevěné a rákosové chatrče. Jenže kudy mezi nimi do pralesa směrem k záchrannému modulu?

To už zaslechl dupot lýkových střevíců. Obrátil se na opačnou stranu a vyrazil.

Náhle se však přímo proti němu objevila jasně plápolající pochodeň. Pronásledovatelé ho okamžitě zpozorovali. Ozvalo se několik výkřiků.

Přidal, jenže už tak běžel zjevně nad možnosti své kondice. Příliš dlouhou dobu proseděl v anatomických křeslech kosmických lodí nejrůznějších typů, putujících po celé Galaxii.

Naděje měl malé a ještě se dál scvrkávaly. Obkličovali ho, okolo hlavy mu hvízdlo krátké kopí.

Z kruhu už nebylo úniku. Stres mu otevřel póry po celém těle. Pot se z něho jen lil.

Okamžitě si to uvědomili i pronásledovatelé a z několika hrdel zároveň se k nočnímu nebi vydral vítězný, dravčí pokřik. Hnali svou kořist před sebou a kruh se dál zužoval. Na Alexe se už zřítíla temná silueta chrámu, vymazávající z oblohy hvězdy, jež ho hrozila každým okamžikem rozdrtit, bolestivě mu dát pocítit svou kamennou velkolepost, tíhu, svou kamennou věčnost. Vyběhl několik stupňů.

Tady ho chtěli mít, na šedavém obětním kameni pod chrámovou klenbou, pokrytém zaschlou krví. Krátce se ohlédl: pochodně s ležatými jazyky plamenů se zase přiblížily.

Vrazil dovnitř a zpocené tváře mu rázem ovanul vlezlý, vlhký chlad. Jeho kroky duněly ostrou ozvěnou. Bezděky však zpomalil. Nikdy si neuvědomil, jak obtížný je rychlý běh naprostou temnotou.

Jenže kdesi vepředu už zablikalo nezřetelné světýlko. Vedlo ho a Alex se rychle k němu blížil. Dokonce světélka dvě, posazená blízko u sebe...

A tehdy Alex poznal čirý, koncentrovaný strach. Později si uvědomil, že dvě žlutá světélka sotva mohou být něco jiného než Ta-a-keovy oči, tady v úzké chodbě směřující do hlavní lodi chrámu.

Zvolna se zvedaly.

Pochodně rovněž už vrazily do chodby, po kamenných zdech rozhodily rudé pablesky. Prostor se okamžitě naplnil dupotem a rykem.

V mdlém, komíhavém světle se přímo před Alexem vynořily silné smyčky barevného hadího těla. Tlamu měl Ta-a-ke pootevřenou, jenže jazýček nebyl v šeru vidět. Zato bylo patrné, jak je podrážděný, smyčky se vlnily, hlavou sledoval rychle se blížící postavu, avšak zároveň ji obracel proti ohlušující vřavě. Alexe napadlo, že člověk si málokdy může vybírat ze dvou zel, jak se traduje. Obyčejně se žene jednomu přímo do chřtánu.

Uhnul co nejdál, k protější stěně, a ještě zrychlil.

Jenže chodba byla příliš úzká.

Posvátný had zaváhal, jako by se stále rozhodoval, odkud mu hrozí větší nebezpečí, a pak se stříbrná korunka na jeho hlavě vymrštila...

Bylo to nepostřehnutelně bleskový pohyb.

A stejně náhle se trojúhelníková hlava zastavila, Alexovi se zdálo, že ucítil přes hrubou, špinavou látku tuniky její letmý dotek, ale žil dál, Ta-a-ke neuštkl.

Téměř vrazil do rozpité bledé skvrny, tisknoucí se k vlhké stěně. Zadržaně se zastavil, právě dospěl ke konci sil.

"Tady nemůžeme zůstat," vzala mu ruku do ledové dlaně. "Pojď!" Téměř ho vlekla za sebou, do bludiště chodeb.

"Víš, že ses právě podruhé narodil?"

To mu nemusela připomínat. O tom doteku se mu bude zdát hodně dlouho a možná ho bude probouzet z děsivého snu až do konce života.

"Sice se s Ta-a-keem známe od malička, prý jsem si s ním jako malá holka hrávala... Stal se z něho podrážděný stařeček, který miluje ticho a pohodlí."

Kráčeli rychle, přesto se Alex zvolna vydýchal. Nejprve kněžka zamířila dolů, po příkrém schodišti, a pak už jakékoli vnímání směru ztratil. Agam ho však vedla s jistotou, jako by v naprosté temnotě používala netopýří smysly. Tu a tam se zastavila a bez dechu naslouchala - čemusi, co jeho hrubé smysly vůbec nezachytily.

Jenže Alexovi stačilo, že brzy utichly zvuky pronásledování. Kdo asi ve střetnutí zvítězil? Jakou spoušť Ta-a-ke natropil, než ho probodlo některé z těch krátkých ostrých kopí?

Občas zaslechl tikot, snad se to přesýpaly krůpěje ledové, černé podzemní vody. A někdy se mu zdálo, že v labyrintu cosi dýchá, jakýsi veliký organismus, nebo možná stroj...

Pod nohama jim čvachtalo.

Velekněžka opět zůstala stát. "Posaď se a odpočiň si," vyzvala ho nečekaně. "Teď už máme spoustu času."

"Nedívím se, že tě překvapilo, jak tě moji lidé přijali," řekla po krátké odmlce. "Mne taky. Mnoho se změnilo."

"V čem?"

"Namísto vědění hamižnost, místo rozjímání násilí. Koho dnes zajímá Nesmrtelná kniha?"

"Král se přece chodí radit s Čcha-nem," namítl Alex.

Temnota chvilí jako by hledala odpověď. "Proto ti tohle všechno povídám. Pojď, musíme dál."

Znovu klopýtal tmou, jediným vodítkem mu byla ledová ruka velekněžky.

"Tohle je na všem to nejhorší," navázala. "Král se sice radí s Čchanem, jenže dostává odpovědi, které všechno jen zhoršují. Můžeš se pak divit princezně Toym nebo Cengovi, že se snaží sami proniknout k moci a zjednat nápravu podle svých představ?"

"Sice jsem ještě zdaleka všechno nepochopil, ale co když selhává Čchan?"

"Nerouhej se!" okřikla ho a dlouho mlčela.

"Tudy."

Několikrát zabočili v pravém úhlů. Zastavila se tak nečekaně, že do ní vrazil.

Řekla s přesvědčením: "Čchan je Dokonalý, o tom nesmíš pochybovat. To by byla tvoje zkáza. Jenže... objevila jsem v Nesmrtelné knize pasáž, která nedává smysl, a nikde k ní nenajdeš ani slůvko výkladu. Asi jí nerozuměl nikdo a radši ji všichni přeskočili. Poslouchej:

Pád bezedný kdyby hrozil

Čchan hlas ztratil či ducha

a bludně slova prázdná marnil

věcí pravý smysl ve skalách

Mrazivé hory hledej, třetí

ze severu. Však pomni, že síly své lidské s dílem všemocných mágů porovnat musíš, a coby pavučina lehké a křehké seznány budou.

Jen člověk umělý ten jed jejich zášti snese."

Deklamovala tiše, výš posazeným melodickým altem. Alex cítil, jak ho mrazí v zádech, aniž chápal, čeho se vlastně obává.

"Nakonec - určitý smysl to dává," namítl.

"Ano," překvapila ho. "Proto jsem tě zachránila."

"Omyl, přece nevěříš tomu, že jsem nějaký umělý člověk. Jsem úplně stejná bytost jako ty!"

"Ano. Vycítila jsem v tobě strach, nejistotu, žádost - všechno, co dělá člověka člověkem. Jenže jsem přesvědčená, že přicházíš ze stejných končin, odkud pochází i umělý člověk. Proto mi můžeš pomoci."

Alex vyčkával.

"Leží tady, u tvých nohou. Sám král dal ho sem uložit, hluboko. Má ve zvyku utajovat všechno, s čím si neví rady. Utajili by ho i přede mnou, jenže náhle zemřel a nepodařilo se jim ho oživit, ať dělali, co uměli."

"A tobě?"

"Nesmrtelná kniha neobsahuje oživovací formulí. Neobsahuje nic, co není dovoleno člověku. Co jenom bohové smějí. A pak..."

"Jednou bys na sebe mohla přivolat boží hněv a za druhé bys jim třeba vložila do rukou další zbraň, že?" dokončil Alex za velekněžku. "Možná bych uvažoval stejně."

Ukápala chvíle hlubokého, ševelivého ticha.

"Poklekni," vyzvala ho.

Poslechl a zatápal rukama kolem sebe. Skutečně nahmátl cosi hladkého a chladného. Žaludek mu začal stoupat do hrdla: byl to nečekaně odporný pocit, koleno, stehno, břicho, ramena...

Dál už neměl dost sil, stáhl ruku nazpátek, připomněla se mu fotografie druhého záchranného modulu. Ano, látka pokrývající mrtvolu na dotek připomínala atlenit kombinéz Kosmické flotily.

"Jak dlouho už tu leží?"

"Deset dní? Možná víc."

Žádný pach rozkladu... Mohly mít katakomby takový konzervační účinek? Na Golemy Alex nevěřil, ale...

Bylo to přece jasné.

"Vstaň a chod!" dostal chuť zahrát si jedenkrát na Stvořitele, možná jen pro větší efekt. Zároveň stiskl aktivací tlačítko, uložené u robotů v ohryzku.

"Ahoj, Alexi! Ahoj, kamaráde!" ozval se ve vteřině povědomý hlas, který si však Alex nedokázal přiřadit k žádné konkrétní postavě. "To mám radost, že jsi pořád naživu!"

"Proč bych neměl být?" zeptal se Alex trochu naježené.

"Myslel jsem, že už tě Poseidon dávno dostal. Alexi! Copak mě nepoznáváš?" zeptal se robot uraženě a teprve tehle ukřivděný tón Alexovi všechno připomněl.

"Těžká Barbora! Kosmické piraňi! A ta holka..."

"Same! Kde se tady bereš, ty kluku? A jak jsi mě poznal, vždyť je tu tma jak v hrobě?"

"Alexi, ty do smrti nebudeš rozumět robotům," povzdechl si univerzální robot RU-7, po celé Kosmické flotile známý pod přezdívkou Sam. "Copak nemám dokonalý infrahled?"

"A dokonalou paměť."

"To víš," smál se Sam a vyskočil na nohy, "dobře si vzpomínám, jak jsem tě v pokeru oškubal dohola. Ale radši o hazardu ani nemluv!"

"Copak? Snad se nedostal někdo na kůži tobě, Samíčku?"

"Pche!" odprskl robot. "Vždyť to všichni hrajete jak zlatokopové na Klondyku," prohlásil s despektem, avšak sklesle dodal: "A přece za to může poker. Že jsem tady."

"Ano?"

"Vzpomínáš? Na Těžké Barboře mě Frank nikdy nechtěl vzít do party."

Ted' se rozesmál Alex. "Pokaždé vykřikoval, že toho bohdá nebude, aby si sedl ke kartám se ženskou nebo s robotem."

"No," souhlasil nakysle Sam. "Jenže pak jsem se s ním setkal znovu, na kliperu Isaac Asimov. Vezli jsme dvacet tisíc tun sazeniček rajčat a stejně tolik okurek a fazolí a podobného svinstva do port 300 Light Years. Snad ze vši té zeleně byli všichni naměkko a nechali mě zahrát. Frank byl z toho vzteky doběla jak hvězda spektrální třídy F 2, dočista se přestal kontrolovat a nechal tam žold za celou plavbu, do půl druhé do rána. A tak si na mě počkal před výtahem, měl už toho v sobě opravdu jak námočník, a chtěl se prát." Sam se zahořkle usmál.

"Měls ho odstrčit a jít po svých."

"Tobě se to, Alexi, povídá, ale robot nikde nedorazí zastání. Kdybych do něho strčil, víš, co bych z toho mohl mít za malér? Chvilí se na mě sápal, ale pak mu to přece jenom došlo a rozzuřil se ještě víc."

Ted' se zasmál Alex. "Umím si Franka představit, jak šílí bezmocností, až mu teče pěna od huby."

"Říkáš to přesně. Představ si, že po mně plivl! A řval na mě sprosté nadávky, jako třeba ty kreténe navolejovanej! A já mu povídám klidně: Franku, za prvé rušíš noční klid a už nemáš ani na pokutu, za druhé..."

"A co on?"

"Celý zesinal a řekl mi: Ty seš vůl jak anděl!"

"A ty ses ho zeptal, co je to anděl, že?"

"Jak to víš? Člověk je přeci povinen robotovi poradit! Jenže namísto toho mi Henderson rozkázal: Když seš tak blbej, vemeš si člun a poletíš na nejbližší planetu, tam se představíš jako anděl a vyřídíš, aby se připravili na Soudný den. A ne aby sis stěžoval, to není šikanování, ale součást výuky!"

"Už tomu rozumím!" potěšil se Alex. "Proto jsem byl taky anděl, když jsem přiletěl po tobě."

"Koukali na mě samozřejmě jak na blázna, jenže to ještě nebylo to nejhorší. Pak mě kdosi vypnul,"

"Vsadím se, že neohrožený Ceng. Jistě si chtěl vyzkoušet, jestli umělý člověk jde zabít stejně snadno jako obyčejný. Podařilo se mu to samozřejmě omylem."

"Díky, Alexi, žes mě v tom nenechal. Rád se ti revanšuju. Tahle kočka patří k tobě?"

"Jak to mluvíš? Jakživ jsem od tebe neslyšel jediné nespisovné slůvko!"

"Tak ty si taky myslíš, že jsem jenom naprogramovaná opice!" urazil se Sam. "Abys věděl, jsem sedmý ze série robotů s komplexní inteligencí! A jestli jsem hovořil spisovně, bylo to jenom a jenom proto, že na rozdíl od lidí dbám na čistotu jazyka!"

Alex se omlouval, avšak velekněžka už projevovala netrpělivost.

Následovali ji. Se Samem se Alex přece jen cítil bezpečnější. Po krátkém tápání se protáhli jakýmsi průlezem a Alexe ovanul těžký pach mrtvého vzduchu, zemitého vlhka a plísň. Kámen pod nohama se mu proměnil v měkký, kluzký jíl.

Přibýlo louží, na jednom místě se musel brodit po kotníky ve vodě. Jako by mířili proti úsvitu. Nejprve se vynořily z temnoty jeho ruce a bílá tunika velekněžky před ním, pak i hliněné stěny podzemní chodby, jejíž strop tu a tam podpírala jednoduchá výdřeva. Chodba končila krátkou, téměř kolmou šachtou s jílovými schůdky.

Alex s ulehčením zvedl hlavu k nebi - bylo úžasné po vší té kamenné tíze mít nad sebou opět lehoučký stříbřitý prach, ačkoli souhvězdí se tvarovala do naprosto neznámých obrazců.
Dokončení příště